

ଝତି ତଥନ ଏହିଟ ପାର କରେ ନାହିଁନେ । ଝଭୁ ସେବେନେ ଉଠେଛେ । ହଠାତେ ବାଡ଼ିତେ ଏକଟା ବ୍ୟାପାରେ ବେଶ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖା ଗେଲୋ । ଭାଇ-ବୋନେର ସାର୍ବକ୍ଷଣିକ ଝଗଡ଼ା ଆର ମାରାମାରି ଯେନ ନେଇ ଆର । ଝଭୁର କିଛୁ ଆବଦାର-ଟାବଦାର ଥାକଲେ ସେଟା ଝତି ଅନ୍ୟାସେହି ମେନେ ନେଯ, ଅଥଚ କ'ଦିନ ଆଗେଓ ଏମନ ଛିଲୋ ନା । ଭାଇ-ବୋନେର ଏସବ ଚାପାନ-ଉତୋର ନିଯେ ସୁଲେଖାକେ ପ୍ରାୟଇ ବ୍ୟନ୍ତ ଥାକତେ ହତୋ । ଭନ୍ଧିର ପୁରନୋ ବ୍ୟାକରଣ କେଣେ ପଡ଼ିବୋ-ଏ-ପ୍ରଶ୍ନେର ସମାଧାନ ମିଲତୋ ନତୁନ ବହି କିନେ ଦେଇବାର ମଧ୍ୟେ । ପୁଜୋର କାପଡ଼ ଝଭୁର କ'ଟା ହଲୋ ଏବଂ ଦାମ କେମନ; ସେଟା ମନେ ରେଖେଇ ଝତିର ଜନ୍ୟ କିନତେ ହତୋ ବାବା ଦେବେନ ମିତ୍ରକେ । ଆଗେ ଝତିର ଜନ୍ୟ କେନା ହଲେ ଏକଇ ଅବଶ୍ୟା ହତୋ ଝଭୁର କ୍ଷେତ୍ରେ ।

- ଏ-ଗେଞ୍ଜି-ପ୍ରୟାନ୍ତ ଏକଦମ ଚଲବେ ନା ମା, ବାବାକେ ବଲୋ । ଦିଦିର ଜନ୍ୟ ଆଡ଼ାଇ ହାଜାର ଦିଯେ ଥି-ପିସ, ଆମାର ଓଇ ଆଡ଼ାଇ ହାଜାରଇ ଚାଇ ।

ଆଡ଼ାଇ ହାଜାରେ ଝଭୁର ଜନ୍ୟ ଦୁ'-ତିନଟେ ହୟେ ଯାଯ ।

- ଓସବ ଦାମ-ଟାମେର କଥା ଏକଦମ ଚଲବେ ନା ବାବା, ଆମାରଓ ତିନଟେ ଚାଇ ।

ବାସାୟ ଏକଟା ବ୍ୟାପାର ପ୍ରାୟଇ ହତୋ- ଛେଲେ ମାୟେର ଦିକେ ଥାକଲେ, ମେଯେ ଏକଦମ ବାବାର ଦିକେ । ହୟତେ ସନ୍ତୋଖାନିକ ପର ଚିତ୍ରଟା ବିପରୀତ ହୟେ ଯେତୋ । ଫଳେ ଦେବେନ ମିତ୍ରକେ କିଛୁ କିନତେ ହଲେ ଦୁ'ଜନକେ ପରମ ଯତ୍ରେ ମାଥାଯ ରାଖତେ ହତୋ । ଏମନକୀ ଫଳ, ମିଷ୍ଟି, ଫାସଟ ଫୁଡ ଓ ଦୁ'ଜନେର ଆଲାଦା ଛିଲୋ । ଏକଦିନ ସୁଲେଖା ବଲଲୋ-ହ୍ୟାରେ ଝଭୁ, ତୁଇ ନା ଚିକେନ ଖୁବ ଖାସ, ତୋ ଆଜ କୀ ହଲୋରେ ବାବା, ଆଜ ଆଇସକ୍ରିମେର ଦିକେ ଝୁକେ ପଡ଼ିଲି ଯେ!

- ବାବାତୋ ବଲଲୋ, ଆଜ ନାକି ଦିଦିଇ ଚିକେନ ଫ୍ରାଇ୍ସେର କଥା ବଲେଛେ । ଓଟା ଆମି ଖାବୋ ନା ।

- ଓ, ତାଇ ବୁଝି ।

ଏହାଡ଼ା ସୁଲେଖାର ଆର ବଲବାର କିଛୁ ଥାକେ ନା ।

ରାନ୍ଧା-ବାନ୍ଧାୟାଓ ଛେଲେ-ମେଯେର ରଙ୍ଗିର ଦିକେ ମାକେ ବିଶେଷ ନଜର ଦିତେ ହୟ । ଏକଟା ବ୍ୟଞ୍ଜନେ ଭାଇ-ବୋନେର ସମ୍ମତି ମେଲେ ନା-ଏ-ଯେନ ଇଚ୍ଛେ କରେଇ ବିପନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି । କିନ୍ତୁ କାଉକେ କିଛୁ ବଲା ଚଲେ ନା । ଏମନିହିଁ ପ୍ରଥମ ସନ୍ତାନ ହାରିଯେ ଦେବେନ-ସୁଲେଖା ଅନେକ କଷ୍ଟ ପେଯେଛେନ । ଏକଜନ ଏମନଟା କରଲେ ହୟତେ କିଛୁ ବଲା ଯେତୋ । କିନ୍ତୁ ଛେଲେ-ମେଯେ ଦୁ'ଜନିହିଁ ଯଥନ ଏମନଟା କରଛେ ତଥନ ବାବା-ମାକେଇ ଓଦେର ରୁଚି-ମର୍ଜିର ସଙ୍ଗେ ଏକାତ୍ମ ହେତେ ହୟ ସଂସାରେ ନିଯମ ମେନେ । ବ୍ୟାପାରଟା ନିଯେ ସ୍ଵାମୀ-ସ୍ତ୍ରୀତେ ଦୁ'-ଚାରବାର ଆଲାପ ହଲେଓ ‘ବଡ଼ ହଲେ ସବ ଠିକ ହୟେ ଯାବେ’-ଏଇ ସମାଧାନେଇ ଉଭୟରେ ପରମ ତ୍ରଣ୍ଟି ହତୋ । ଯଦିଓ ବାବା ଦେବେନ ମିତ୍ର ଏସବେର ସାର୍ବଭୌମ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ । ଆର ସରମଯ ଏଇ ସୁଯୁଧାନେ ମା ଯେନ ରସୁଇଶାଲାୟ ରଙ୍କନକାର୍ଯେର ଅଭିନିବିଷ୍ଟା ଶ୍ରୋତା ।

ହଠାତେ ଏମନ ପରିବର୍ତ୍ତନେ ଅବାକ ସୁଲେଖା ମିତ୍ର । ବିଶ୍ଵଯେର ଘୋର କାଟେ ନା ବାବା ଦେବେନ ମିତ୍ରେର । କ୍ଷୁଲ କିଂବା କୋଚିଂ ଥେକେ ଫେରାର ପଥେ ଝଭୁର ଜନ୍ୟ ନାନା ଖାବାର ନିଯେ ଆସେ ଝତି । ଝଭୁର ହାତେ ତେମନ ଟାକା ଥାକବାର କଥା ନୟ ଏ-ବୟାସେ । ତାରପରାଓ ମାୟେର ଥେକେ ଦୁ'-ଚାର ଟାକା ନିଯେ ଦିଦିର ଜନ୍ୟ ଚକଲେଟ ନୟତେ ଏକ ଟାକାର ବାଦାମ ନିଯେ ଫେରେ ଝଭୁ । ଏଖନଓ ଦୁ'ଜନେର ଏକଟା ଘରେ ଦୁ'ଟୋ ବେଦ, ଏକଟାଇ ପଡ଼ାର ଘର । ଏକଦିନ ସୁଲେଖା ଦେଖିଲୋ-ଭାଇ-ବୋନ ଏକ ବିଚାନାୟ ସୁମିଯେ ଆଛେ, ଅନ୍ୟଟା ଖାଲି-ଯଦିଓ ଆରଓ କିଛୁଦିନ ପର ମା-ଇ ଶୋବାର ସର ଆଲାଦା କରେ ଦେଯ । କିନ୍ତୁ ରିଡିର୍କ୍ରମଟା ଆର ଆଲାଦା କରା ଯାଇ ନା-ଦୁ'ଜନେ ଏକଇ ରଙ୍ଗେ ପଡ଼େ, ଆଡା ଦେଯ, ଟକ-ମିଷ୍ଟି ଝଗଡ଼ାଓ ବାଦ ଯାଇ ନା । ଆରଓ ପରେର କଥା । ଝଭୁ କେବଳ କଲେଜେ ପା ରେଖେଛେ । ଦୁ'ଦିନ ବାଦେଇ ଜନ୍ୟଦିନ । ଦେବେନ ମିତ୍ର ବଲଲେନ-ତୋମରା ଆଜକାଳ କୀ ସବ ପରୋ ବୁଝାତେ ପାରିଲେ । ଟାକା ନିଯେ ଯାଓ, ନିଜେଇ ଚୁଜ କରେ ପ୍ରୟାନ୍ତ-ଶାର୍ଟ ନିଯେ ଆସେ । ଝଭୁ ସନ୍ଧାୟ ବାସାୟ ଫେରେ । ହାତେ ଗୋଟାଚାରେ କୁନ୍ଦଶ୍ଯ ଶପିଂ ବ୍ୟାଗ । ସରେ ଢୁକତେଇ ଦିଦି ବଲଲୋ-କିରେ ଝଭୁ, କ'ଟା ନିଲି! ବାବାକେ ବେଶ ଖସିଯେଛିସ ମନେ ହୟ । ଝଭୁ ନିରକ୍ତର । ମାୟେର ଦିକେଇ ବ୍ୟାଗ ଚାରଟେ ଏଗିଯେ ଦେଯ ଝଭୁ । ଚାରଟେ ଶପିଂ ବ୍ୟାଗ ଥେକେ ମା-ଇ ବେର କରେ ଶହରେର ନାମି ଦୋକାନେର ଦାମି ଥି-ପିସ । ତତକ୍ଷଣେ ବେଦରମ ଥେକେଓ ଝତିଓ ଫିରେ ଆସେ, ହାତେ ପ୍ଯାକେଟ, ଲାଲ-ନୀଳ କାଗଜେ ମୋଡ଼ା, ସବୁଜ ଫିତେ ଦିଯେ ବାଁଧା । ଝଭୁର ମୁଖେ ହସି । ଝତି ପ୍ଯାକେଟଟା ଦେଖିଯେ ବଲେ-କୀ ବୁଝଲି, ତବେ ଏଖନି ଖୁଲଛି ନା, ପରଶ ଖୁଲବି । ଆରଓ ବଲେ-ଆମାର ସାମନେଇତୋ ବାବା ତୋକେ ଟାକା ଦିଲୋ ।

ଓଇ ଟାକା ଏଇ ଥି-ପିସେହି ଶେଷ ହେତୁର କଥା, ବାକି ସବ କିନଲି କୀ କରେ!

- ତୋର ଆର ବାବାର ଚୋଥ ଫାଁକି ଦିଯେ ମାୟେର ଥେକେଓ ଟାକା ନିଲାମ ଯେ ।

- ଠିକ ଆଛେ, ଶୁଣେ ରାଖଲାମ ।